

РОЗДІЛ 1

Після того, як я прибула до замку Пендоррік, мені часто спадало на думку: як же швидко здатне змінюватися людське життя! Як радикально! Мені раніше доводилося чути, що життя подібне до калейдоскопа, і моє також стало схожим на нього, бо початкова сцена тихого й задоволеного буття стала поволі мінятися — спершу тут, потім там, допоки переді мною не постала картина, сповнена не миру і спокою, а лиховісності й загрози.

Я вийшла заміж за чоловіка, котрий здавався мені уособленням всього, що я хотіла бачити у своєму обранцеві — турботливості, відданості й пристрасної любові. Але раптом виявилось, що я одружилася з незнайомцем.

Уперше я побачила Рока Пендорріка, коли одного ранку повернулася з пляжу. У руках він тримав теракотову статуетку, моделлю для якої послужила я, тендітне дівча років семи. Я добре пам'ятала той день, коли мій батько витворив її десь одинадцять років тому; він тоді сказав, що ця статуетка не продається.

Штори були ще не запнуті, і двоє чоловіків у студії являли собою різкий контраст на тлі сонячного світла: мій батько такий білявий, а незнайомиць такий чорнявий! На нашому острові батька часто називали Анджело через світлу шкіру, біляве волосся та спокійно-безневинний вираз обличчя — він був людиною надзвичайно милою й доброзичливою. Можливо, саме тому мені здалося, що в зовнішності його співбесідника було щось лиховісне.

— А ось і моя донька Фейвел, — мовив батько, немовби звертаючись до мене.

Вони обидва підвелися, причому незнайомиць просто-таки височів над батьком, який був середнього зросту. Він узяв мою руку і став уважно вивчати мене пильним і, як мені здалося, оцінювальним поглядом своїх продовгуватих очей. Чоловік був стрункий, і це підкреслювало його високий зріст, мав майже чорне волосся і сторожкий погляд. Здавалося, що він помітив у моїй зовнішності щось таке, що його вельми потішило, але разом з тим та втіха мала відтінок якоїсь злостивості. Кінчики його вух були трохи видовжені, що робило його схожим на сатира. Обличчя ж складалося з контрастів: у повних губах угадувалися ніжність і чутливість, рішучі обриси підборіддя не залишали сумнівів у твердості вдачі, довгий прямий ніс натякав на зарозумілість, і все це доповнювалося живими очима з вогником гумору. Пізніше я дійшла висновку, що незнайомиць здивував і зацікавив мене так швидко, бо я не встигла тоді скласти про нього якогось чіткого враження, і мені знадобилося багато часу, щоб з'ясувати, що за людиною він був.

Але в той момент я пожалкувала, що не вдяглася як слід, перш ніж піти з пляжу.

— Містер Пендоррік оглядав студію, — сказав батько. — І щойно купив акварель «Неаполітанська затока».

— От і добре, — відповіла я. — Вона прекрасна.

— І ця річ також прекрасна, — додав прибулець, простягаючи статуетку.

— Але ж вона не продається, — сказала я йому.

— Так, вона просто безцінна.

Пендоррік неначе порівнював мене з теракотовою фігуркою, і я здогадалася, що батько вже встиг пояснити йому: «Це — моя донька у віці семи років».

— Але я все одно переконував митця продати її, — сказав чоловік. — Оригінал бо залишається з ним.

Батько надміру щиро розсміявся — він завжди так робив у присутності клієнтів, охочих щедро заплатити, — тобто розсміявся натужним сміхом. Йому більше подобалося творити мистецтво, аніж продавати його. Коли ще була жива моя матір, то продажем займалася здебільшого вона, а після закінчення школи кілька місяців тому цим почала займатися я.

Батько був ладен роздарювати свої витвори всім, хто здатен оцінити їх, тому для ведення бізнесових операцій він потребував розважливої й раціонально мислячої жінки; саме через це після смерті матері ми стали дуже бідними. Але після мого повернення зі школи додому я тішилася думкою, що ми, продаючи батькові мистецькі твори, поволі виберемося зі злиднів.

— Фейвел, чи не могла б ти принести нам випити? — спитав батько.

Я сказала, що принесу, якщо вони зачекають, поки я перевдягнуся, і, залишивши їх, пішла до своєї спальні, розташованої біля студії, як і спальня батька. За кілька хвилин я вдягла блакитну ляну сукню, після чого пішла на нашу крихітну кухню пошукати напої; коли я повернулася до майстерні, батько показував чоловікові бронзову статуетку Венери — одну з наших найдорожчих робіт.

«Якщо він її купить, — подумалося мені, — то я зможу сплатити кілька рахунків. Треба скористатися цією

можливістю, перш ніж батько встигне програти її у карти чи рулетку».

Очі Рока Пендорріка зустрілися з моїми над Венерою; я вловила в них проблиск веселоців і здогадалася, що він чудово зрозумів, як мені не терпиться, щоб він її купив. Він поклав статуетку й повернувся до мене, ніби вона його не цікавила, допоки я була поруч, і мені стало прикро, що я перервала їхню розмову. Я помітила блиск в його очах і подумала, чи саме такої реакції від мене він очікував. Тоді Пендоррік почав говорити про острів; він приїхав лише вчора і ще не встиг побувати на віллах Тіберія і Сан-Мікеле. Але він чув про майстерню Анджело і про чудові твори мистецтва, які там можна знайти, тож це була його перша екскурсія.

Батько аж розчервонівся від задоволення, але я не була певна, вірити гостеві чи ні.

— Тож коли я прийшов і дізнався, що Анджело — це містер Фредерік Фарінгтон, який розмовляє англійською як рідною, то був у ще більшому захваті. Моя італійська жахлива, а вихваляння тою англійською, якою тут розмовляють, часто бувають, ну, трохи перебільшеними. Будь ласка, міс Фарінгтон, підкажіть, що мені варто побачити, поки я тут.

Я почала розповідати йому про вілли, гроти та інші відомі пам'ятки.

— Але після повернення з Англії, — додала я, — мені завжди здається, що справжня краса острова — це пейзажі й синява моря.

— Було б добре мати супутника, щоб розділити з ним мій огляд визначних пам'яток, — сказав він.

— Ви подорожуєте наодинці? — запитала я.

— Зовсім наодинці.

— На острові так багато туристів, — сказала я втішно. — Ви неодмінно знайдете когось, хто так само, як і ви, захоче здійснити екскурсію.

— Хотілося б знайти хорошого супутника... того, хто дійсно знає острів.

— Ясна річ, гіді його добре знають.

Його очі зблиснули.

— Я думав не про гіда.

— Решта місцевих, без сумніву, надто зайняті своїми справами.

— Я знайду те, що хочу, — запевнив він мене, і я відчула, що саме так воно й буде.

Пендоррік підійшов до бронзової Венери й знову почав крутити її в руках.

— Вона явно вас приваблює, — прокоментувала я.

Він повернувся й подивився на мене так само пильно, як і на статуетку.

— Так, дуже приваблює, — відповів він. — Але я не можу дійти остаточного висновку. Можна, я зайду пізніше?

— Звичайно ж, — сказали ми з батьком в один голос.

Він повернувся. І повертався знову й знову. У своїй невинності я спершу вважала, що Пендоррік вагається щодо бронзової Венери. Потім мені спало на думку, що його вабила майстерня, бо вона, мабуть, здалася йому надзвичайно богемною, сповненою місцевого колориту й зовсім не схожою на той край, звідки він родом.

Не можна було очікувати, що люди купуватимуть щось щоразу, коли вони приходять. Особливістю нашої студії та інших подібних закладів було те, що люди здебільшого заходили випадково, зупинялися поспілкуватися, випити, оглянути місце й тоді вже купували, коли їм щось подобалося.

Мене непокоїло те, що я почала з нетерпінням чекати його візитів. Інколи я була впевнена, що він приходив заради мене, а інколи казала собі, що мені це здається, і ця думка пригнічувала.

За три дні після його першого візиту я спустилася на один з маленьких пляжів на пристані Маріна Піккола, щоб скупатися, і він був там. Ми поплавали разом, а потім лежали на пляжі, на сонці. Я запитала, чи сподобалося йому тут.

— Більше, ніж очікувалося, — відповів він.

— Ви, мабуть, оглядали пам'ятки?

— Та, трохи. Мені було б цікаво, але все одно на самоті нудно.

— Справді? Люди зазвичай скаржаться на юрбу, а не на самотність.

— Розумієте, — зазначив Пендоррік, — я не хотів би мати абиякого компаньйона.

У його продовгуватих, трохи нахилених у куточках очах крилася пропозиція. Тієї миті я впевнилася, що він належить до чоловіків, яких більшість жінок вважають непереборно привабливими, і він це знав. Це мене занепокоїло; я аж надто звикла до цієї досить відвертої демонстрації чоловічого начала, і мені стало цікаво, чи не видала я йому своїх думок.

— Сьогодні вранці хтось питав про бронзову Венеру, — невимушено сказала я.

Його очі засяяли втіхою.

— Ну що ж, якщо я прогавлю її, то мені залишиться винуватити тільки себе.

Його наміри були абсолютно зрозумілі, і я відчула досаду на нього. Невже він гадав, що ми тримали студію просто для розваги, а не сподіваючись щось продати? Із чого, на його думку, ми жили?

— Нам би не хотілося, щоб вона опинилася у вас, якщо ви не дуже в ній зацікавлені.

— Але ж я ніколи не тримаю у себе того, що мені не подобається, — відповів він. — Насправді я віддаю перевагу фігурі молодшої Венери.

— Он воно як!

Він поклав свою руку на мою і сказав:

— Вона чарівна. Так, я віддаю перевагу їй.

— Я мушу йти додому, — відказала я.

Пендоррік сперся на лікоть, усміхнувся, і в мене виникло відчуття, що він знає надто багато з того, що відбувається в моїй голові, і повністю усвідомлює, що я вважаю його компанію надзвичайно збудною і хочу, щоб він був для мене чимось більшим, ніж потенційний покупець.

Він сказав невимушено:

— Ваш батько каже, що ви — комерційний мозок підприємства. Б'юся об заклад, він має рацію.

— Митцям потрібен хтось практичний, хто би про них піклувався, — відповіла я. — І тепер, коли моя мати померла...

Я знала, що мій голос змінювався, коли я говорила про неї. Це відбувалося й досі, хоча вона померла три роки тому. Розсердившись на себе, як завжди, коли видавала свої емоції, я швидко додала:

— Вона померла від туберкульозу. Батьки перебралися сюди в надії, що їй тут буде добре. Вона була чудовим менеджером.

— І ви вдалися в неї.

Тепер його очі були сповнені співчуття, і мені було надзвичайно приємно, бо він розумів, що я відчуваю. Тієї миті мені подумалося, що я вигадала в ньому оту пустотливу рису. Можливо, пустотливість була не зовсім підходящим словом, але по мірі того, як цей чоловік приваблював мене дедалі більше, я уловлювала в ньому щось таке, чого не могла зрозуміти, якусь особливість, котру він намагався від мене приховати. Це мене бентежило, хоча жодним чином не зменшувало моєї цікавості до нього, а, навпаки, посилювало її. Але зараз я бачила лише його співчуття, котре, безсумнівно, було щирим.

— Сподіваюся, що так, — відповіла я. — Хотілося б сподіватися.

— Напевне, ваша мати була прекрасною діловою жінкою.

— Так, була.

Я й досі не могла приглушити біль у своєму голосі, коли картини минулого спалахували в моїй пам'яті. Я бачила її — маленьку й тендітну, з блискучим рум'янцем на щоках, який так пасував їй і був ознакою її хвороби; бачила цю величезну енергію, яка поглинала її, наче вогонь, аж до останніх місяців життя. Острів здавався інакшим,

коли вона була тут. Спочатку вона навчила мене читати, писати й швидко рахувати. Пригадую довгі лінькуваті дні, коли я лежала на одному з маленьких пляжів, плавала у блакитній воді або дрейфувала, лежачи на спині; уся краса цього місця, усі відгомони давньої історії були тлом для одного з найщасливіших життів, яке тільки може мати дитина. Я жила, не знаючи турбот, справді.

Іноді я розмовляла з туристами, іноді приєднувалася до човнярів, які возили відвідувачів до гротів або на екскурсії по острову, іноді піднімалася стежиною до вілли Тіберія і сиділа, дивлячись через море на Неаполь. Потім поверталася до студії і слухала розмови, які там точилися; я поділяла гордість батька за його роботу і радість матері, коли їй вдавалося здійснити вдалий продаж.

Батьки не могли одне без одного; бували моменти, коли вони здавалися мені двома яскравими метеликами, що танцюють у сонячному світлі, сп'янілі від радості життя, бо знали, що сонце їхнього щастя має закотитися за обрій швидко й безповоротно.

Я обурилася, коли мені сказали, що я мушу їхати до школи в Англію. Це була необхідність, зазначила мати, бо їй уже бракувало сил, і хоча я була стерпним знавцем мов (удома ми розмовляли англійською, із сусідами — італійською, а оскільки в нашій студії бувало багато французів і німців, то я незабаром опанувала й ці мови), справжньої освіти я не мала. Моя мати дуже хотіла, щоб я пішла до її маленької старої школи, розташованої в самісінькому центрі Сассекса. Тодішня директорка й досі керувала цією школою, і я підозрювала, що там усе залишилося так само, як і за часів моєї матері.

Після одного-двох семестрів я примирилася — частково тому, що швидко подружилася з Естер Макбейн, частково тому, що поверталася на острів на Різдво, Великдень і літні канікули; а оскільки я була нормальною безхитрісною людиною, то насолоджувалася обома світами.

Але потім мати померла, і все знову стало не так, як раніше. Я дізналася, що отримала освіту на гроші від продажу коштовностей, котрі колись належали їй. Вона планувала, що я вступлю до університету, але коштовності принесли менше грошей, ніж вона сподівалася (однією з рис, яку вона поділяла з моїм батьком, був оптимізм), а вартість мого навчання в школі виявилася вищою, ніж вона розраховувала. Коли вона померла, я повернулася до школи ще на два роки, бо це було її бажанням. Естер Макбейн стала в той час великою розрадою; вона була сиротою, яку виховувала тітка, тож в її душі крилося чимало співчуття. Вона приїжджала до нас на літні канікули, і це допомагало і батькові, і мені не так сильно хвилюватися, коли в студії з'являвся відвідувач.

Ми сказали їй, що вона мусить приїжджати щоліта, і Естер запевнила нас, що так і буде. Ми закінчили школу одночасно, і вона поїхала зі мною на острів після нашого останнього семестру. Під час канікул ми обговорювали, що будемо робити зі своїм життям. Естер планувала серйозно зайнятися мистецтвом. Що ж до мене, то мені треба було думати про батька, тож я збиралася зайняти місце матері в майстерні, хоча й боялася, що ніколи не зможу повністю присвятити себе цій справі.

Я усміхнулася, згадавши того довгого листа від Естер, що само собою було незвично, бо Естер дуже не любила

писати листи й уникала цього, коли було можливо. На зворотному шляху до Шотландії вона познайомилася з чоловіком, який вирощував тютюн у Родезії і на кілька місяців приїхав додому. Той лист повнився розповідями про цю пригоду. За два місяці прийшов іще один лист. Естер виходила заміж і їхала до Родезії.

Це було захопливо, і вона була надзвичайно щаслива, але я розуміла, що це був кінець нашої дружби, бо єдиним зв'язком між нами тепер могли бути лише листи, які Естер не мала ані часу, ані бажання писати. Та все ж я отримала один, у якому вона повідомляла, що приїхала, але заміжжя зробило з Естер іншу людину: тепер вона й близько не нагадувала ту довгоногоу кудлату дівчинку, яка колись гуляла зі мною територією маленької школи й говорила про те, що хоче присвятити себе мистецтву.

З минулого до сьогодні мене повернув погляд на обличчя Рока Пендорріка — у його очах не було нічого, окрім співчуття.

— Мабуть, я розворушив сумні спогади.

— Я думала про свою матір і про минуле.

Він кивнув і кілька секунд помовчав. А потім спитав:

— А ви ніколи не думали про те, щоб повернутися до народу вашої матері... або вашого батька?

— Народу? — перепитала я.

— Невже мати ніколи не розповідала вам про свою домівку в Англії?

— Ні, вона ніколи не згадувала про неї.

— Мабуть, то були нещасливі спогади.

— Я ніколи не замислювалася про це раніше, але ніхто з моїх батьків ніколи не розповідав мені про те, що

було до їхнього одруження. Напевне, вони вважали несуттєвим усе, що відбувалося до нього.

— Мабуть, це був абсолютно щасливий шлюб.

— Саме так.

Ми ненадовго замовкли. Потім Пендоррік сказав:

— Фейвел! Таке незвичайне ім'я.

— Не більш незвичайне, ніж ваше. Я завжди гадала, що «рок» — це якийсь легендарний птах.

— Казковий птах величезних розмірів і сили, здатний підняти слона... звісно, якщо він захоче.

Він сказав це вельми самовдоволено, і я відповіла:

— Я впевнена, що навіть ви не змогли б підняти слона. Це що — прізвисько?

— Я був Роком стільки, скільки себе пам'ятаю. Але це скорочення від Петрок.

— Все одно незвично.

— Можливо, але не в тій частині світу, звідки я родом. У мене було багато предків, яким доводилося миритися з цим іменем. Першим був святий шостого століття, який заснував монастир. Гадаю, Рок — це сучасна версія, яка є винятково моєю власною. Як ви гадаєте, вона мені пасує?

— Так, — відповіла я. — Гадаю, що так.

На моє превелике збентеження він нахилився й поцілував мене в кінчик носа. Я поспішно підвелася.

— Мені справді час повертатися до студії, — сказала я.

Наша дружба швидко міцнішала, і для мене вона була абсолютно захопливою. Тоді я ще не усвідомлювала, наскільки недосвідченою була, і уявляла, що здатна впоратися з будь-якою ситуацією. Я не брала до уваги, що досі

моє існування було обмежене школою в Англії з її правилами та умовностями, нашою нетрадиційною аматорською студією на острові, головною турботою якої були проїжджі відвідувачі, і моїм життям із батьком, який і досі вважав мене дитиною. Я уявляла себе світською жінкою, тоді як жодна жінка, яка могла б претендувати на такий опис, не закохалася б у першого-ліпшого чоловіка, який здався їй не таким, як усі інші, котрих вона зустрічала.

Але Рок Пендоррік пускав у хід увесь свій магнетизм, коли ставив собі за мету когось зачарувати — а він, безумовно, був сповнений рішучості зачарувати мене. Рок приходив до студії щодня. Він завжди брав теракотову статуетку в руки і любовно пестив її.

— Знаєте, я твердо вирішив, що вона буде моєю, — сказав він одного разу.

— Батько нізащо її не продасть.

— Я ніколи не втрачаю надії.

Поглянувши на сильну лінію його підборіддя, на блиск його темних очей, я йому повірила. Він був людиною, яка брала від життя все, що хотіла, і мені спало на думку, що мало хто міг би йому відмовити. Ось чому він так прагнув заволодіти статуеткою. Він дуже не любив розчаровуватися.

І тому купив бронзову Венеру.

— Не думайте, — сказав він мені, — наче це означає, що я припинив спроби отримати іншу. Вона все одно буде моєю, ось побачите.

Коли він це сказав, у його очах з'явився власницький блиск, а також певна пустотливість. Звісно, я зрозуміла, що він мав на увазі.

Ми плавали разом. Ми досліджували весь острів і зазвичай обирали менш відомі місця, щоб уникнути натовпу. Він найняв двох неаполітанських човнярів, які брали нас на морські прогулянки, і бували чудові дні, коли ми лежали в човні, водили руками по бірюзово-смарагдовій воді, а Джузеппе й Умберто спостерігали за нами поблажливими поглядами, якими латиняни обдаровують закоханих, і співали для нашої розваги арії з італійської опери.

Незважаючи на чорняву зовнішність, Рок, мабуть, мав у собі щось англійське, тому що Джузеппе й Умберто одразу визначили його національну приналежність. Ця здатність місцевих визначати національність людини часто дивувала мене, але вона ніколи їх не підводила. Щодо мене, то особливих труднощів ні в кого не виникало. Моє волосся було темно-русяве з платиновим відтінком, який з'явився у мене ще при народженні, і завдяки йому я видавалася світлішою, ніж була насправді. Мої очі були світлими, як вода, і тому запозичали свій колір у одягу, який був на мені. Іноді вони були зелені, іноді зовсім блакитні. У мене був короткий, зухвало задертий ніс, широкий рот і гарні зуби. Я аж ніяк не була красунею і завжди мала вигляд радше приїжджої, аніж місцевої жительки.

Протягом тих тижнів я ніколи не була до кінця впевнена в Році. Бували моменти, коли я була цілком щаслива, насолоджуючись кожною миттю, не турбуючись про майбутнє. Але коли я залишалася на самоті — наприклад, уночі, — я міркувала, що мені робити, коли він поїде додому. Тоді я й відчула вперше те розчару-

вання, якому згодом судилося внести в моє життя страх і жахіття.

Рокова веселість часто була прикриттям для інших почуттів; навіть у найніжніші моменти мені здавалося, що я бачу в його очах якийсь розрахунок і нещирість. Він приваблював мене сотнями способів. Я знала, що за будь-якого заохочення з його боку зможу полюбити його повністю, але ніколи не була в ньому впевнена, і, можливо, це було однією з причин, чому кожна мить, проведена з ним, була максимально бентежною.

Одного разу, невдовзі після нашого знайомства, ми піднялися до вілли Тіберія, і ніколи ще цей чудовий краєвид не здавався таким прекрасним, як того дня. Там було все для нашої насолоди, хоча я бачила цю красу багато разів раніше: Капрі і Монте-Соларо, Салернська затока від Амальфі до Пестума, Неаполітанська затока від Сорренто до мису Мізено. Я добре знала ці місця, але коли показувала їх Року, вони набували нової магії.

— Ви коли-небудь бачили щось настільки чарівне? — запитала я.

Він замислився. А потім сказав:

— Я живу в місцині, яка здається мені такою ж прекрасною.

— А де це?

— У Корнуоллі. Наша затока така ж гарна, гадаю, навіть іще гарніша, бо вона частіше змінюється. Вам не набридає сапфірове море? Я бачив наше море так само блакитним або майже так само; я бачив його зеленим під проливним дощем, коричневим після шторму і рожевим на світанку; я бачив його шаленим від люті, з якою воно

б'ється об скелі і здіймає бризки високо вгору, і я бачив його шовковистим, як тутешнє море. Воно дуже гарне, погоджуюсь, та й римські імператори не зробили нам честь у Корнуоллі своїми віллами й легендами про танцюючих хлопців та дівчат, але у нас є своя історія, причому не менш захоплива.

— Я ніколи не бувала в Корнуоллі.

Раптом Рок повернувся до мене, і я опинилася в обіймах, від яких мені перехопило подих. Він упритул наблизив своє обличчя до мого і сказав:

— Скоро побуваєте... дуже скоро.

Я побачила рожево-червоні руїни, зеленувату статую Мадонни, глибоку синяву моря, і життя раптом здалося мені занадто прекрасним, щоби бути правдою.

Він відірвав мене від землі й тримав, сміючись наді мною. Я стримано мовила:

— Нас можуть побачити.

— А вам не все одно?

— Ну, мені не хочеться втратити ґрунт під ногами ще й буквально.

Рок відпустив мене і, на моє розчарування, більше нічого не казав про Корнуолл. Цей випадок був типовим для наших стосунків.

Я збагнула, що мій батько був дуже зацікавлений у нашій дружбі. Він завжди був радий бачити Рока, а іноді виходив до дверей студії, щоб зустріти нас після однієї з наших екскурсій зі змовницьким виглядом — так мені здавалося. Він не був хитромудрою людиною, і я досить швидко зрозуміла, що в його голові

вимальовувався якийсь план і що цей план стосувався мене й Рока.

Він думав, що Рок зробить мені пропозицію? Чи почуття Рока до мене були сильнішими, ніж я наважувалася сподіватися, і мій батько це помітив? А якби я одружилася з Роком, що було б зі студією? Як би мій батько жив без мене? Бо якби я вийшла заміж за Рока, мені довелося б поїхати з ним.

Я відчувала себе невпевнено й бентежно. Я знала, що хочу вийти за Рока, але сумнівалася в його почуттях до мене. І як я могла покинути свого батька? Але ж я вже це робила, коли вчилася у школі, нагадала я собі. Так, але погляньте на результат. Від самого початку кохання до Рока було досвідом, який розгойдував мене між екстазом і тривогою.

Але Рок не говорив про шлюб.

Батько часто запрошував його на обід, і Рок завжди приймав запрошення за умови, що він принесе вино. Я готувала омлети, рибу, пасту і навіть ростбїф із йоркширським пудингом; їжа була добре приготована, тому що одна з речей, яких мене навчила матуся — це куховарити, і в студії завжди були якісь англійські страви.

Рок, здавалося, насолоджувався цими наїдками й довго сидів за столом, розмовляючи й випиваючи. Він почав багато розповідати про себе і свій дім у Корнуоллі. Йому вдавалося розговорити й батька, і він швидко дізнався про те, як ми жили, як важко було заробити достатньо грошей під час туристичного сезону, щоб триматися у «порожні» місяці. Я помітила, що батько ніколи не розповідав про час до одруження, а Рок зробив лише

одну чи дві спроби вмовити його. Потім він припинив ці спроби взагалі, що мене здивувало, бо зазвичай він був наполегливим — але це також було характерно для Рока просто тому, що було несподівано.

Пам'ятаю, як одного разу я прийшла й побачила, що вони грають у карти.

У батька був вираз обличчя, який завжди мене лякав — вираз цілеспрямованості; його очі світилися блакитним вогнем, а на щоках виступив ледь помітний рожевий рум'янець. Коли я увійшла, він заледве глянув на мене.

Рок підвівся, але я побачила, що він охоплений таким самим азартом, як і батько. Мені стало дуже неспокійно, коли я подумала: «Отже, він теж гравець».

— Фейвел не завадить грі, — сказав батько.

Я подивилася Року в очі й холодно мовила:

— Сподіваюся, ви не граєте на великі ставки.

— Не турбуйся про це, моя люба, — відповів батько.

— Він вирішив вициганити з моєї кишені кілька лір, — додав Рок, і його очі заблищали.

— Піду принесу щось поїсти, — сказала я їм і пішла на кухню.

«Я маю дати йому зрозуміти, що батько не може дозволити собі грати на гроші», — подумала я.

Коли ми сиділи за столом, батько був радісним, тож я здогадалася, що він виграв.

Наступного дня на пляжі я поговорила про це з Роком.

— Будь ласка, не заохочуйте мого батька грати в азартні ігри. Він просто не може собі цього дозволити.

— Але ж він отримує від цього величезне задоволення, — відповів він.

— Багато людей отримують задоволення від того, що не приносить їм користі.

Він розсміявся.

— Знаєте, ви трохи резонерка.

— Послухайте мене, будь ласка. Ми не настільки багаті, щоб ризикувати втратити гроші, які нам так важко дістаються. Ми живемо тут дуже дешево, але й це нелегко. Невже ви не можете цього зрозуміти?

— Будь ласка, не хвилюйтеся, Фейвел, — сказав він, поклавши свою руку на мою.

— Отже, ви більше не будете грати з ним на гроші?

— А якщо він мене попросить? Сказати, що я відмовляюся, бо його сильна духом дочка нам забороняє?

— Ви можете придумати щось краще.

Він напустив на себе благочестивий вигляд.

— Але це було б неправдою.

Я роздратовано знизала плечима.

— Ви ж запросто можете знайти інших людей для гри. Чому ви обрали саме його?

Він замислився й сказав:

— Мабуть, тому, що мені подобається атмосфера його студії.

Ми лежали на пляжі; він простягнув руку й повернув мене до себе. Дивлячись мені в очі, він продовжив:

— Мені подобаються її скарби.

Саме в такі моменти я вірила, що його почуття збігаються з моїми. Я відчула піднесення й водночас злякалася, що можу видати свій стан, тож швидко підвелася й пішла в море; він послідував за мною.